

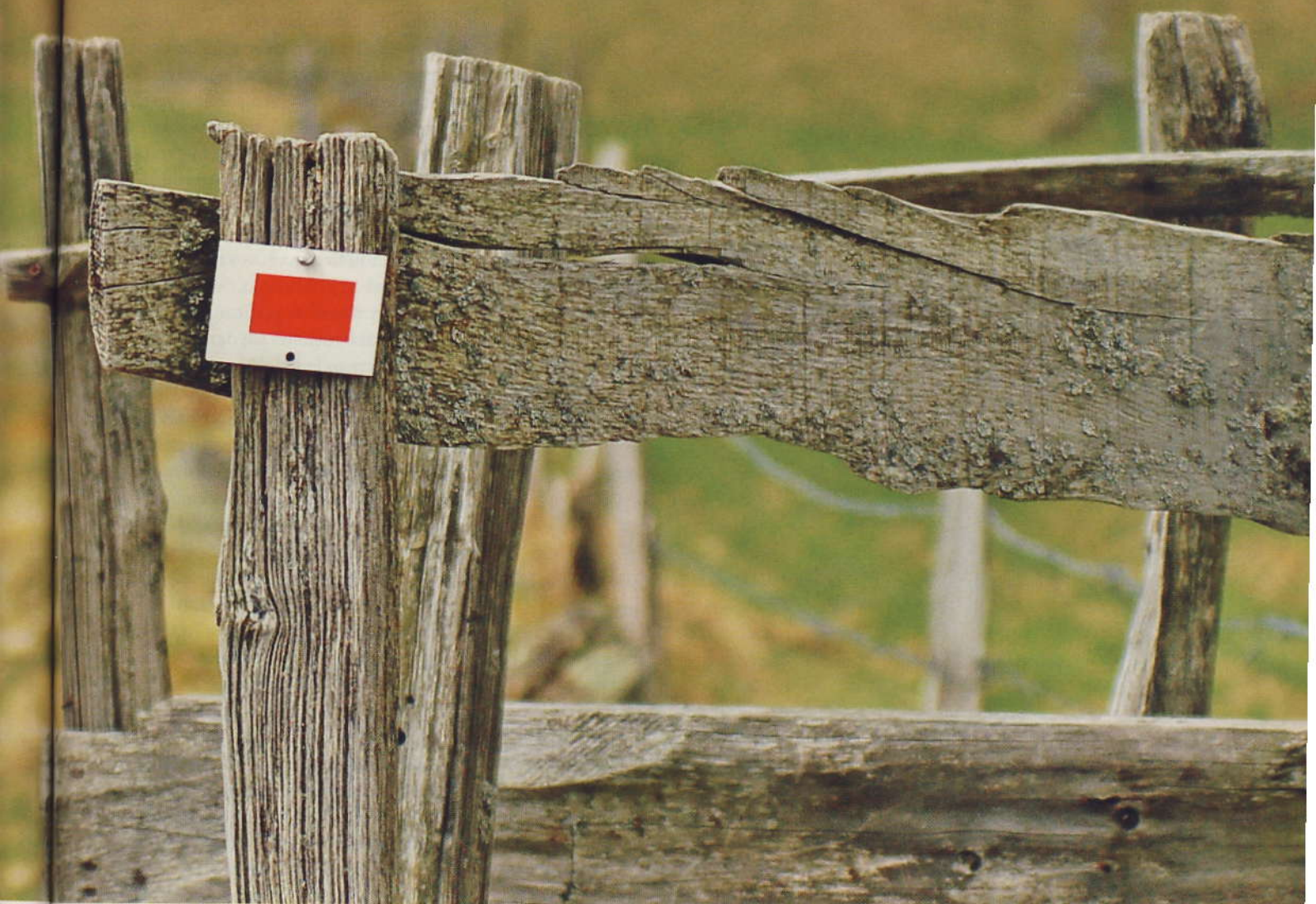
Tekst Nanda Raaphorst Fotografie Herman Veerbeek en Nanda Raaphorst

La Vie Verte

OP PAD LIGHT (& MINDER LIGHT)
BANJEREN OVER
BLOEDMOOIE BALLONS

WANDELEN

De Vogezen zijn laatbloeiers. Maar staat de natuur op de ballons eenmaal in bloei dan zijn ze bloedmooi. Gids Karel Mul nam ons op sleeptouw over een netwerk van fraaie wandelpaden. Vijf dagtochten, met als standplaats het 'groene' en gezellige La Vie Verte in St. Maurice sur Moselle.

Op weg naar de
Col du Hunsruck

De Feiten

HET GEBIED Zuidelijke Vogezen, middegebergte (max. 1450 m) met platte toppen en prachtige bergweiden, de chaumes.

DE TOCHTEN Vanaf standplaats St. Maurice 5 dagtochten, 12 - 25 km.

ZWAARTE/MOEILIJKHEIDSGRAAD Van eenvoudig tot spannend met alpiene paadjes (tocht 1).

NAVIGATIE Routebeschrijvingen; markeringen (ingetekend op de topokaarten); gids Karel Mul.

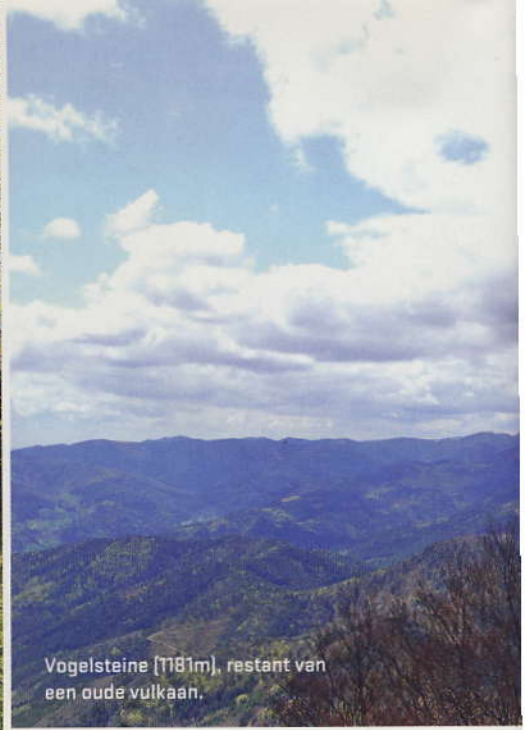
OVERNACHTEN La Vie Verte, zie kader.

BESTE TIJD Van half mei t/m oktober. Prachtige kleuren in de herfst. 's Winters goed gebied voor sneeuwschoentochten.

ER NAAR TOE Utrecht - St. Maurice: 615 km. Goedkope vluchten op Basel, circa 1,5 uur rijden vanaf St. Maurice. Basel - Wesserling of Remiremont met de trein, laatste 20 km naar St. Maurice met de bus.

MEER FEITEN oppad.nl.

St. Maurice sur Moselle is een onopvallend dorpje, gelegen aan de Moezel. Het is geen oord waar de rosé over de terrassen vloeit of de straten vol confetti liggen van weer een ander toeristenbal. Maar St. Maurice heeft wandelpaden. Naar alle windstreken waaiëren die uit, door de bossen, de heuvels in, langs beken, de ballons over. Ballons met prachtige vlassige bergweiden, *chaumes* genaamd. En in een vallei, met uitzicht op die ballons, ligt de accommodatie van Erika en Gerard. De wandelpaden lopen zo'n beetje dóór hun huis. Je kunt kiezen, van licht en glooiend tot zwaar, bijna alpien met onderweg *ferme auberges* waar de *tarte au rhubarbe* vers uit de oven komt. 'Vraag maar aan Karel', zei Erika, 'die weet precies waar je moet zijn.'

Vogelsteine (1181m), restant van een oude vulkaan.

Zo gezegd zo gedaan. Karel krabbelde wat lusjes, lijntjes en letters op papier. Dat bleken vijf fraaie tochten te zijn. Dagvullend, dus niet geschikt voor wie nog honderdduizend dingen moet doen. Zoals Erika. Met tegenzin zwaaide ze ons uit. 'Jullie eten vanavond wel mee he?!'

SPROOKJESBOS

De bomen druppelen nog na. Het heeft lang en hard geregend, dat gebeurt wel eens in de Vogezen. Het fijne daarvan is dat het sprookjesachtig mooie bossen oplevert. Fluweelgroen mos druip van takken en basten, slierten nevel kruipen langs de hellingen omhoog. We lopen aan de noordkant van de Roches de Morteville, waar het in de schaduw van duizenden berken glad en glibberig is. 'Vandaar *morte ville*', zegt Karel, 'er glijdt nog weleens iemand naar beneden.' En dat is diep, hadden Herman en ik al gezien. Maar het pad is breed zat, en over de diepste kloven heeft de Club Vosgien gezorgd voor bruggen. We volgen de oude grens tussen Frankrijk en Duitsland, een kilometerlange muur van gestapelde stenen. Die slingert over de heuvels, door dicht bos, en over zompige bergweides. Spinnenwebben glinsteren tussen de struiken, tondelzwammen kleven als knoestige littekens aan de bomen. En Karel? Die springt als een berggeit rond in het bos. Zijn bos.

HELDEN EN ONHEIL

Een van de charmes van de Vogezen zijn de ferme auberges: boerderijen, waar de gerechten van eigen bodem komen, met roodwit geblokte kleedjes, de geur van de stal. Zo'n ferme auberge is Rouge Gazon niet. Het is een pleisterplaats voor wande-

laars en dagjesmensen, gelegen op een plek waaraan heldenverhalen en onheil kleven. Karel: 'Rouge Gazon ligt op een breukvlak in de aardkorst. Die breuk kwam er, zo'n zestig miljoen jaar geleden. De Vogezen en het Zwarte Woud werden uit elkaar getrokken en er tussenin ontstond een uitgestrekte vlakte, waar het smeltwater van gletsjers, later de Rijn, zich een weg doorheen baande. Die breuk heeft in het westen voor flauw aflopende hellingen gezorgd, maar aan de oostzijde zijn ze steil. Wandelaars vergissen zich vaak in het alpiene karakter van de paden in de Vogezen. Ieder jaar gebeuren er ongelukken.'

'En de held?' 'Dat is Fernand Luttenbacher, de vader van de eigenaar van Rouge Gazon. Hij was ooit skikampioen van Frankrijk. Op zijn ski's bracht hij de kazen van de stal van Rouge Gazon het dal in. Via die bloedsteile hellingen.'

WAT GEMIST?

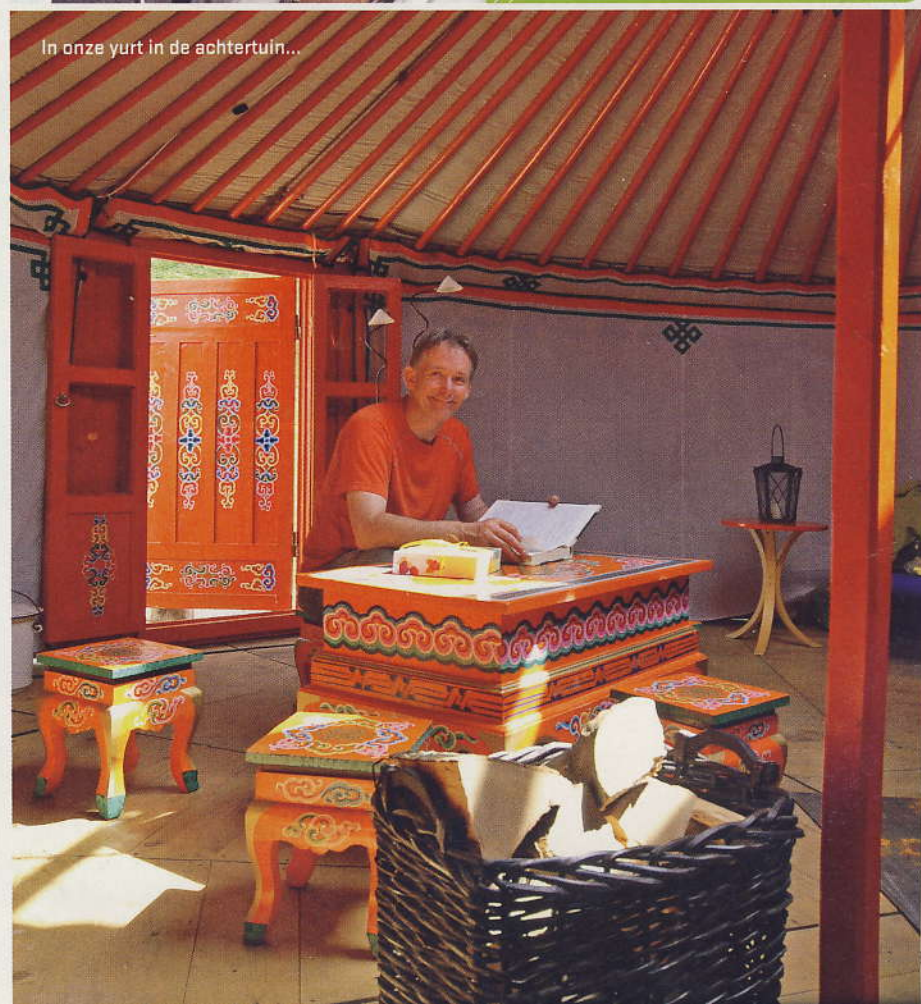
Wat heet steil. Voordat je vanaf Rouge Gazon tot aan het dromerig groene Lac des Perches bent afgedaald hebben je knieën het kookpunt bereikt. Tenminste, dat vermoed ik. Die afdaling is voor een andere keer en wij zitten nog aan de *tarte au rhubarbe*. 'Een biertje erbij?' 'Alleen als het moet', zegt Karel, en we doen alsof het moet. De terugtocht gaat over de zuidkant van de bergkam - veel droger is die en met zicht tot ver over het Rheinland en de Elzas. 'Heb ik wat gemist?' vraagt Erika als we onze modderige schoenen uittrekken. Ze plukt een kip, bakt de courgette goudbruin en vult vast de glazen met bruisende *cremant d'Alsace*. 'Dat valt best mee hoor.' Iedere dag zal ik hetzelfde leugentje om bestwil vertellen.

Uitvalsbasis La Vie Verte.

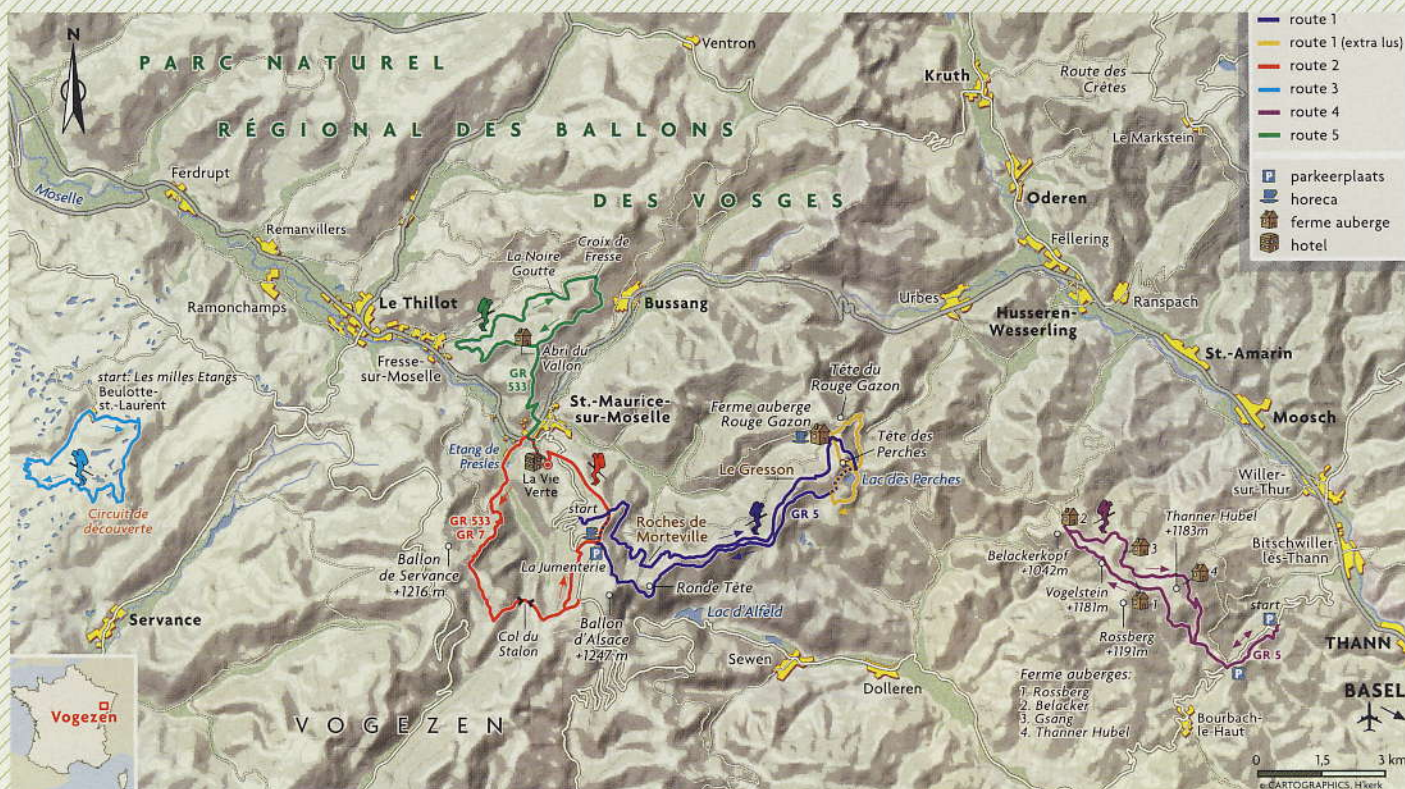
Standplaats La Vie Verte (627 m)

La Vie Verte wordt gerund door Gerard van Battum (48) en Erika Teeuwisse (41), die elkaar vijftien jaar geleden in een Zwitserse berghut ontmoetten. Gerard is een techneut met gouden handen, Erika heeft ervaring in de toeristische (buitensport)branche en is een geboren gastvrouw. La Vie Verte ligt in een verborgen vallei. Je kunt er slapen in studio's of in een van de yurts op het land achter het huis. Een ruisende beek, je voeten in het gras, een verse baguette - mooier kan de dag niet beginnen.

In onze yurt in de achtertuin...

Frankrijk

De dagtochten

Zoom in op de routes via de Google Map op www.oppad.nl

DAG 1, 24 KM, NAAR DE ROUGE GAZON (1188 M).

Mooie, middelzware route, eerst stijgend door vochtig bos, dan over bergweides naar Rouge Gazon. Terug over de droge zuidkant van Le Gresson. Soms klimmen en klauteren.

DAG 2, 21 KM, NAAR DE BALLON D'ALSACE.

In ca 1,5 uur klimmen naar Servance-top. Op hoogte naar de Ballon d'Alsace, laatste kilometers flink stijgen. Geleidelijke afdaling over brede bospaden. Middelzware tocht.

DAG 3, 12 KM, DOOR MERENGEBIED.

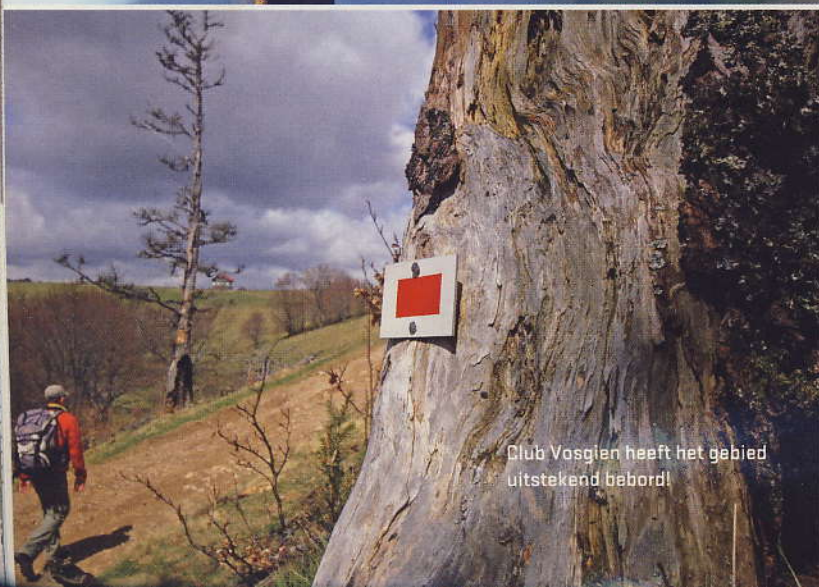
Korte, vlakke wandeling over onverharde wegen door merengebied Les milles Etangs. Begin-/eindpunt Beulotte-St-Laurent ligt op ca 40 min rijden van St. Maurice.

DAG 4, 25 KM, VIA VOGELSTEINE NAAR BELACKER.

Adembenemend mooie route. Vanaf Col du Hunds-rucken flink klimmen door bos, over Rossberg naar Vogelsteine (1181 m). Dan op hoogte over chaumes naar keerpunt Belacker. Geleidelijk afdalend naar startpunt. Middelzwaar.

DAG 5, 22 KM, NAAR CROIX DE FRESSE.

Lichte route. Vanaf La Vie Verte ca 200 meter klimmen door bos richting Fresse-sur-Moselle. Op 'hoogte' naar keerpunt Croix de Fresse. Op terugweg fraaie uitzichten op dal van de Moezel.

Club Vosgien heeft het gebied uitstekend bebod!

Met je rug tegen de bergflank, je billen in het hoge gras

Er is ook een Gazon Vert. Mooier dan dit gazon bestaat niet, dacht ik toen ik het zag. Een open plek in het bos, groot genoeg voor een hutje met uitzicht op de Alpen, klein genoeg om je beschut te voelen, met je rug tegen de bergflank, je billen in het hoge gras. Chaumes heten die plekken, wat zoiets betekent als veilig plekje, of 'knus weitje' had Karel verteld. Het zijn de open gekapte plekken in het bos waar in de zomer de koeien grazen. Lager op de helling is het te steil.

TE VEEL VLAGGEN

Gazon Vert is een beauty, maar de *chaume* op de top van de Ballon de Servance is ook niet mis. We hebben er anderhalf uur voor moeten klimmen, een steil, goed gemarkeerd pad door een lekker rommelig bos. Het uitzicht is om stil van te worden. De horizon gevuld met heuvels, heuvels en nog eens heuvels. 'Super', zegt Herman. 'Servance is de mooiste van de ballons', vindt Karel, 'mooier nog dan de Alsace'.

De Ballon d'Alsace is 30 meter hoger dan de Servance en in haar ronde vormen zijn skiliften geprikt. Tussen de vlaggen en souvenirswinkeltjes door is het uitzicht spectaculair. 'Trois glaces', bestellen wij op een van de terrassen.

'Drei Eis', knikt de ober terug.

'Merci' zeggen we als hij ze brengt.

'Bitte', antwoordt hij vriendelijk.

Zo leer je nog wat. Vanaf de terrassen kun je kiezen voor een route over de top, of voor een rustiger traject door het bos. Het wordt het laatste en dat betekent alleen maar afdalen, waarvan de laatste kilometers over een brede bosbaan. De zon schijnt, het bos geurt, de sporen van woelratten, vossen en bunzings om ons heen. Erika je moest eens weten.

MEERTJE DRIEHONDERD

Niet ver bij La Vie Verte vandaan ligt een opvallend ander gebied: plat en doorspekt met kleine meertjes. Les milles

étangs heet het, en het is gevormd door gletsjers. Rond die meertjes is het goed leven, ontdekte men in de middeleeuwen, ze leverden vis en stroom, en nog veel meer: voor zweverige types zijn het 'spiegels' die de hemel weerkaatsen. Herman en Karel zweven niet zo, maar ter afwisseling van de ballons is het best leuk hier te wandelen. Geen *chaumes*, geen steile bospaadjes, maar hoeves en holle wegen. Net de Voerstreek.

HEERLIJK VREDIG

Het is zondag, zonnig en stil. In mooi La Beulotte - kerkje, kerkhofje, boerderijtje, beekje - wordt het terras aan kant gemaakt. De koffie loopt door, de route is gemarkeerd - met visjes. Ze zullen ons langs die duizend spiegellende meertjes voeren, gevuld met wat kroost en kikkerdril en verder niets. Heerlijk vredig. Tot aan meertje honderd. Daar wordt de idylle verstoort door een tractor. Knallende

In de verte onze standplaats St.
Maurice sur Moselle.

De lekkerste rabarbertartaart die we ooit gegeten hebben.

motor, kreunende carrosserie. Maar de rust keert terug. Tot aan meertje tweehonderd waar het opnieuw hommeles is: een boerderij die op instorten staat. Verrot hout, verroest hangwerk, hoe lang gaat dit goed? Stilstaan heeft geen zin, de spanning ebt weg. Tot aan meertje driehonderd: aan een rimpelig meer holt de serveerster heen en weer voor de lunch. Chaos! Het is twaalf uur, de Fransen willen eten. En wij? Wij hebben nog minstens zevenhonderd meren te gaan. We leggen aan. Een tafeltje in de zon, de gps op non-actief, laat de satellieten maar even wachten.

EVEN ZITTEN

Een nieuwe dag, een andere route. 'De tocht voert over de bergweiden van de Rossberg en de Thanner Hubel met weidse uitzichten op de dalen van de Thur en de Doller', zo meldt de gids. Een zin die tussen al die andere uitzichten, dalen en toppen in de gids niet veel indruk maakte. Totdat we het zelf zagen. Dat was na ongeveer een uur stevig stijgen vanaf de parkeerplaats. Via de GR5 klonnen we vanaf de Col du Hundsrucken, tot 1104 meter op de Waldmat. 'Merk weinig van mijn wekelijkse hardlooppuurtje', had Herman na drie kwartier gehijgd. Maar toen hadden we de meeste hoogtemeters er wel op zitten. Over een smal pad door een krakend bos richting Rossberg, waar een bergwei als een picknickkleed voor reuzen zich uitstrekte. Even languit. Beneden in het dal dobbert een dorp in de zon.

We volgen de welvingen van de Rossberg naar Vogelsteine, de restanten van een kleine vulkaan met een magnifiek uitzicht. Even verderop ligt Belacker, de ferme auberge waar de soep zou moeten pruttelen. Maar niet vandaag, blijkt al snel. Er is geen soep, maar wel een ezel die het beurtelings op Herman en mij heeft gemunt. Zijn oren staan rechtop in zijn nek, hij neemt een aanloop en Hermans geruststellende *tsjk tsjk* verstomt. Het beest is gek. De terugweg gaat over windrige weides en door bossen, kruist een beek en komt langs een ferme auberge die open is. We proeven de lekkerste rabarbertartaart die we ooit gegeten hebben. En dat zijn er inmiddels veel. 'Nu moeten we echt verder', zegt Herman. Geen van twee-

Een oude bekende, gids Karel Mul

Vogezekenner bij uitstek is Karel Mul (57). Als gids trok hij rond in de Ardennen, Schotland, Vogezen en hij leidde expedities in Spitsbergen, IJsland, Alaska en Canada. Jarenlang organiseerde Karel de Op Pad lezersreizen voor Op Pad. Karel kent het gebied op zijn duimpje, weet alle ins en outs en is altijd in voor een goed gesprek. Over het leven of over het lekkerste recept voor aardappel-omelet. Sinds 1998 is Karel erkend 'European Mountainer Leader'.

en hebben we zin deze fraaie tocht af te ronden. Ze zijn maar zo'n 1200 meter hoog, die ballons, maar het op-het-dak-van-de-wereld-gevoel is er niet minder om. Hier een huisje kopen dan maar? 'Gelukkig hebben Erika en Gerard dat al gedaan.' ●

Wandelen in de Vogezen? Ga op stap met Karel Mul

Surf naar www.oppad.nl voor uitgebreide informatie bij dit artikel: behalve de kaarten- en gidsen bij de wandeltochten ook de Google Map plus alle gps tracks. Verder vind je er alle ins en outs over de accommodatie La Vie Verte en gids Karel Mul, die speciaal voor de lezers van Op Pad een zesdaags najaarsarrangement hebben samengesteld: verblijf in La Vie Verte, wandelen met Karel Mul.

oppad.nl

met gps-track

Download de pdf met praktische informatie